

ГАЛИНА МАСЛЮК

Одного квітневого вечора минулого року під час свого триденного перебування у Львові, пригода завела мене на презентацію книги екстравагантного автора з екстравагантною назвою, яка відбувалася до того ж в одному із найвідоміших арт-просторів цікавого та невичерпно креативного міста. У Львові можна перебувати три години і обов'язково побачити-почути-відчути щось абсолютно унікальне і неповторне!

Отже, я у Львові, в легендарному Арт-центрі "Дзига", що на Вірменській, на презентації книги Олега Короташа «Бордель для військових», слухаю щось зовсім інше, насолоджуюся специфічним декламуванням Поета і думками, які народжуються в не менш цікавій слухацької аудиторії. Незвичайний Олег Короташ із його незвичайними поезією, світорозумінням, обдарованістю, переконаннями з того дня буде завжди присутнім у моєму житті.

Всім хорошим, що посилає доля, зазвичай ділюся з друзями. Прошу знайомитися! Олег Короташ (народився 8 березня 1976 року в Івано-Франківську) – український поет, філософ, громадський діяч. Навчався на факультеті міжнародних відносин Українського вільного Інституту Менеджменту і Бізнесу та Інституті філософії Ягелонського університету в м. Кракові (Республіка Польща). Автор чотирьох поетичних книжок, в тому числі: «Елегії острова Патмос», «Поет без імперії», «Бордель для військових». Співавтор більше двадцяти різножанрових антологій. Вірші перекладалися кількома іноземними мовами. У 2012 році був висунутий Національною спілкою письменників України на здобуття Міжнародної літературної премії ім. Олеса Ульяненка. Довідавшись про це – знявся з номінації. 20 травня 2018 р. у Чернігівському молодіжному театрі відбулася прем'єра вистави за мотивами творчості Олега Короташа. Кавалер ордена Святого Миколая Чудотворця. Мешкає у Києві.

Пасіонарність є біологічною рівновагою Буття між математиками і маніяками

– Наше знайомство відбулося під час презентації Вашої нової збірки поезій «Бордель для військових» у Львові. Така екстравагантна назва чим зумовлена?

– Так ми і живемо екстравагантно. Тим паче, коли моя країна стала для Європи новими Фермопілами. Прошу розуміти, що у часі війни для поета найважчий вибір – між літературою і служінням людям. Або форма, або зміст. У християнській традиції Ісуса розіпнув не вершник Понтій Пілат, а цивільне населення захопленої римлянами Юдеї, яке не могло прийняти пацифізм та ідею любові до усіх, навіть до окупантів... Війна складна: повії працюють медсестрами, а священики – капеланами. Чому так? Люди. Нагадаю з історії, що пересувні борделі були частиною армійського обозу. Гадаю, що назва моєї книжки поєднує історію давніх військових походів з християнською традицією прощення.

– Ви член Національної спілки письменників України з дуже молодого віку, якщо не помиляюся,

з 21-го року. З якого віку Ви почали писати? Чи це Ваш спосіб висловлюватися? Ви пишете, коли хочете щось сказати? Коли не хочете з ніким говорити? Якщо дозволите, як виглядає сам процес творіння?

– Для мене поезія – не симфонія, а радше камінь з якого треба відлущувати усе зайве. Я тоді сильно візуалізую, достоту у своєрідний спосіб. У голові починають обертатися якісь архітектурні форми типу пірамід, колон тощо, обов'язково світлого чи жовтуватого кольору. Писати я почав раптово, у тринадцять років під час навчання у школі. Чи хочу як поет щось сказати людям? Ні, це не найкраща мотивація для творчості. Я радше – уважний слухач, а текст допомагає мислити.

– Ви відноситеся до літературного покоління дев'ятдесятників і, наскільки я знаю, зовсім не були пасивним споглядачем. Що з тих доленосних для України та українців років Вам найбільше запам'яталося?

Українські поети Олег Короташ і Василь Герасим'юк біля пам'ятника Данте в Києві.

– Світова дипломатія – це монструозна потвора, котрій для обертання голови у правильному напрямку потрібне століття. Коли Альфред Розенберг висловлювався за створення незалежної Української держави, німцям йшлося не про зміцнення слов'янської держави, їм потрібно було послаблювати Російську імперію шляхом відокремлення самостійних етносів. Сьогодні світові також не йдеться про добробут України, потрібно ослабити Москву, де аншлюс Криму – додатковий головний біль у Середземноморському регіоні. Я переконаний, що ці проблеми зачіпають і Грецію.

– Рівно 100 років тому світ знову розмірковував, чи йому потрібне існування незалежної країни – України. Таке враження, що нічого не змінилося, нині відбувається щось аналогічне, хоча українська нація пережила за останнє століття надто багато. На Вашу думку, світ, нарешті, переконався, що Україні – бути?

– Над цим питанням думав, коли розбирався у собі: хто я, поет, але який громадянин? Націоналіст чи космополіт? Чому відбуваються війни? Чому перемагає зло? У якомусь моменті дійшов висновку, що об'єднання людства в єдину цивілізаційну модель дасть змогу вижити і працювати для розвитку високого інтелекту, який дбатиме про збереження кожного окремого етносу, як вкрай важливої планетарної ланки. Доки людство

розділене – триватиме війна за виживання, сильніші народи поглинатимуть слабші, і мови, і культуру.

– Багато поетів в своїй творчості звертаються до давньогрецької міфології. З українських великими поціновувачами були, зокрема, Іван Франко та Леся Українка. Ваше звернення до античних міфів є абсолютно унікальним, несподіваним, швидше за все, без жодних аналогів. Для мене особисто — це те, що заінтригувало з першого дотику до Вашої творчості. Розкажіть будь ласка — це чийсь вплив, гарні знання, особливе ставлення?

– Дякую за це запитання... Я не можу себе назвати співцем античності, якщо ми вже заговорили про українських класиків тощо. У певному сенсі – мислю грецькими культурними архетипами. Це закладено з дитинства, у якому замість казок мені розповідали легенди і міфи давньої Греції. Вочевидь аргонавти, «Іліада» та «Одіссея» для мене містять чітко фрейдистські контексти. Вже згодом я себе запитував: чому не скандинави, приміром. Відповіді не маю. Мабуть до терезів трохи доклатася і антична архітектура.

– В якомусь інтерв'ю Ви в досить оригінальний спосіб висловлюєтесь щодо поняття «Глобалізації як сучасної форми нацизму». Поясніть будь ласка, що Ви вкладаєте в нього?

– Навряд чи я належу до антиглобалістів. Але дуже хочу аби глобальні процеси набули людських рис, і не мали в основі війну транснаціональних корпорацій за ресурси і сфери впливу. Поки що, з того за чим спостерігаю, можу стверджувати наступне: людство самоусуватиметься від прав і свобод та добровільно широкими колонами прямуватиме до технологічних гетто, де ваша персональна ціна, як у давні часи, вимірюватиметься рабською працею на новітніх богів.

**– Що це? Небажання думати? Нездатність про-
тистояти? Шлях найменшого спротиву – бути
як всі?**

– Я б це назвав елементарною соціологією. Можливо, так влаштоване суспільство. Ми не можемо пояснити – чому одні народжуються з покликанням до медицини, інші до поезії, а треті мають хист до генної інженерії чи архітектури. Вочевидь пасіонарність є біологічною рівновагою Буття між математиками і маніяками.

**– Ви – метафізичний поет? Поняття «мета-
фізика» в історико-філософському аспекті має
кілька значень, все ж, якщо спробувати коротко
окреслити – це форма світорозуміння, метод
пізнання. Що Ви вкладаєте в це поняття?**

– Поезія ремесло одержимих. І замикати творчість в рамки окремого стилю, жанру чи філософії надто скучно. Зрозуміло, що за світосприйняттям ви можете бути метафізиком. Звідси мій формальний атеїзм, очікування сингулярного стрибка та сумніви щодо доцільності випускати жорстоку цивілізацію людей за межі Сонячної системи. Гадаю, що метафізика – це зріла форма духовності.

– Чи назвали би Ви себе паралельно філософом?

– Не знаю, можливо.

**– Наскільки актуальним для Вас є все те, що
робиться навколо: в країні, на планеті, у Вашому
вужчому оточенні — родини, друзів?**

– Творчість, секс, екологія. Нормальні речі для розвинутої цивілізації.

**– Однак... 2014-ий... Війна не пройшла повз По-
ета. Як почуває себе Поет на війні? Що каже
історичний досвід про місце поета в настільки
крайньому прояві соціальної небезпеки?**

– Я волів би не віддавати певних наказів, які видавав будучи командиром. Я волів би не знати окремих речей, які сьогодні знаю. Поза тим стверджуватиму: Війна – це оркестрова яма поезії. Можу Вам відповісти, що для Олега Короташа – це зайвий досвід, а для української держави війна – це грандіозний шанс зробити видатний внесок у світову культуру.

**– Що має бути пріоритетом для людини —
творчий саморозвиток, чи зв'язок з іншими
особистостями?**

– Людська популяція явище соціальне, де аби вижити треба перебувати у зграї. Саморозвиток дає змогу інтелектові не стати жертвою інстинктів натовпу. Обирайте.

**– Психопатологія натовпу, як сказав би Микола
Сядристий. Чи на неї впливає Хронос (з гр.
Χρόνος – час)?**

– Прошу не звинувачувати мене у сексизмі, але натовп, етнос, нація – містять чітко фемінні риси. Натомість лідер, пастир, провідник – се чоловік, сила, дух і фалос. У певному сенсі ми усі є тваринами, де лідер керує прайдом і, відповідно, запліднює самок (народ) або сім'ям, або ідеями. І це дуже добре, коли цар Леонід є воїном, здатним згуртувати спартанців, а не психопатом, як Путін, який власний народ (росіяни) відправив на цивілізаційне заклання.

**– Чи погоджуєтеся з думкою, що кожний поет
висловлює дух своєї епохи? Що загострює Ваші
почуття до такої степені, щоб вони стали
поезією?**

– Що таке епоха? В Україні вона одна, в Перу – інша. Гомер і Горацій вічні, а у нас досі соцреалізм з прагненнями першості та ідолопоклонства... Ми поверхово мислимо, шукаючи кращого поета країни, замість того аби розібратися у стилістичних особливостях авторів, що робить їх унікальними для культури. Як приклад, можу назвати двох улюблених латиноамериканських виконавців у жанрі реггетон – Don Omar і Daddy Yankee, адже вони є носіями однакового музичного стилю, але працюють у різних напрямках і це робить їх друзями, а не конкурентами.

**– В церковних догмах суїцид це смертельний
для душі гріх. Поясніть будь ласка глибше Ваше
«І якийсь дивний борг за суїцид Ісуса сплачують
християни».**

– Я живу у богемному середовищі з третьосортними нормами етики. Матеріальна убогість продукує убогість світоглядну і стандартами поведінки стає принцип когось зжерти, інакше з'їдять тебе. У питанні соціальної та культурної стигматизації моя країна досі перебуває у Середньовіччі. Якщо хтось прагне звести рахунки з життям – пропоную зробити це правильно: джихад. Нащо стрибати з балкону – краще підірвись на ворожому блокпосту.

**– Чи Ви плануєте завчасно? Якщо так, які Ваші
плани на майбутнє? Чи є щось, чого Вам дуже
бажається?**

– Подорож. Хочу пожити в кількох країнах, вивчати культури, історію, мови. Загалом усе, що може стати поезією.

– Вам потрібно пізнати Грецію. Запрошуємо!

– Дякую. Приїжджайте в Україну. ■■■